

HEBRAJAMS, PIRMAS SKYRIUS

 Ir pateikdamas šiek tiek... Aš manau, kad nėra nieko geresnio, man, kaip tik Žodis. „Tikejimas ateina iš klausymo, klausantis Dievo Žodžio“.

² Trečiadieniais ir, galbūt, sekmadieniais, viename iš sekmadieninių tarnavimų, duodant pastoriumi nedidelį poilsį, kurio jis tikrai nusipelnė, ir pagalvojau, kad mes galbūt tiesiog paimsime Knygą iš Biblijos. Mes tai darydavome ir kartais pasilikdavome prie jos visus metus.

³ Aš prisimenu, kaip kartą Apreiškimo Knygą mes nagrinėjome ištisus metus. Bet, o, tai bent, dalykai, kurių mes išmokome, ir kaip tai buvo nuostabu! Tuomet mes sugrįžome ir paėmėme Danieliaus Knygą ar Pradžios Knygą, ar Išėjimo, ir tiesiog imdavome skyrių po skyriaus, ir tai tiesiog sujungdavo visą Bibliją. O, man tai tiesiog patinka!

⁴ Šiek tiek vėliau mums reikės paimti... Jei Viešpats ir toliau laimins, ir mes tęsime, mes čia įeisime į kai kuriuos tikrai gilius dalykus, tikrai gilius. Ir mes tiesiog su tuo pereisime nuo vienos vietos į kitą, per visą Raštą.

⁵ Ir man patinka vieną Rašto vietą sugretinti su kita Rašo vieta. Tokiu būdu tai turi būti. Tai tiesiog vienas didingas gražus paveikslas. Ir šioje Knygoje, kurią mes studijuojame, kurią mes praeisime, o, išgelbėjimą, ir Dievišką išgydymą, stebuklus ir gailėstingumą. Ir, o, čia įeina viskas.

⁶ Ir galbūt, kai aš prieisiu prie vietos, kur aš turėsiu vykti į susirinkimus... Aš niekada nežinau, kada tiksliai aš būsiu susirinkime, kada būsiu pašauktas į susirinkimą, kadangi aš neturiu nieko suplanavęs, kol aš tiesiog nejaučiu, kad esu vedamas daryti tam tikrą dalyką. O tai gali būti prieš rytą, aš galiu išskristi į Kaliforniją, net į Maine ar kur nors kitur, tiesiog, kur Jis pakvies mane. Dėl šios priežasties aš neplanuoju didelių, ilgų kelionių, nes aš negaliu to padaryti. Mano tarnavimas visai kitaip sudarytas, ir jis tiesiog kitoks.

⁷ Ir dabar aš grįžtu namo tik truputį pailsėti. Per šį paskutinį susitikimą aš numėčiau dvidešimt svarų. Ir, prieš kurį laiką, brolis Mercier ir brolis Goad, buvo atėję ir pasakė: „Broli Branhamai, aš pastebėjau, ką jūs darote. Jūs įdedate į tai visą savo širdį“.

⁸ Aš atsakiau: „Tai vienintelis būdas kaip jūs galite atlikti teisingą darbą Viešpačiui, tai viską, ką jūs turite, iškelti tiesiai į pirmą planą dėl Kristaus; visas savo jėgas, visą savo sielą, visą savo širdį, visą savo protą, viską, ką jūs turite“. Kai jūs darote ką nors, darykite tai teisingai arba iš viso to nedarykite,

suprantate, tiesiog palikite tai ramybėje. Jeigu jūs ketinate būti krikščioniu, atiduokite Kristui viską, ką jūs turite, tai savo laiką, savo talentą, viską.

⁹ Aš ką tik pastebėjau šį jaunuolį. Tai jūsų žmona, broli Burns, ar ne taip, jauna pora, kuri groja ir dainuoja ten. Ir—ir tai ne pianinas, nei vargonai, bet tai kažkoks instrumentas, kuriuo jie čirpina ir groja, ir daro kažką dėl Viešpaties. Galbūt ir jūs galite tai daryti, ir dainuoti, kad laimėti sielas. Darykite ką nors, neturi reikšmės. Jeigu jūs—jūs galite švilpti, na, švilpkite. Tiesiog darykite ką nors. Tiesiog liudykite ar darykite ką nors dėl Dievo Karalystės. Kad ir ką jūs turite, panaudokite tai Dievo tarnavime.

¹⁰ Taigi, mes pasistengsime neužsilaikyti labai ilgai, nes aš žinau, kad jūs dirbate. Jums reikia anksti keltis. Ir aš kiekvieną rytą einu medžioti voverių. Aš tiesiog sakau jums tiesą. Tai, ką aš darau. Štai dėl ko aš grįžtu namo, kad šiek tiek pailsėčiau. Ir taip, aš keliuosiu maždaug ryte ketvirtą valandą, išeinu į mišką ir, na, truputį pamedžioju ir einu miegoti. Ir aš po truputi pradėdau atstatyti svorį, tad po kurio laiko pailsėsiu, jeigu jūs. . . Viešpačiui leidus. Ir viskas yra puiku.

¹¹ Gerai, dabar mes atversime savo Biblijoje. Aš noriu, kad jūs kiekvieną vakarą atsineštumėte savo Biblijas, kad jūs. . . jeigu galite. Jei kam nors jų trūksta, jei kas nors norėtų sekti tai, ką skaitome, pas mus čia yra kelios, mes turėtume. . . kas nors iš tvarkos prižiūrėtojų galėtų jas išdalyti. Ar kas nors nori vienos? Na, tiesiog pakelkite ranką.

¹² Įdomu, ar brolis. . . Dokai, ateikite čia ir paimekite šias Biblijas. Jūs stovite čia netoliese, ir brolis Burns. Ar teisingai, Burns? Aš girdėjau jį sakant. . . [Brolis sako: „Konrad“—Red.] Kas? [„Konrad“.] Konrad. Aš pavadinau jį. . . Aš pradėdau blogai girdėti, galbūt brolis Nevilas. Kaip aš apskritai paėmiau šį Burns vardą? Pažįstu to žmogaus veidą, ir aš tiesiog negaliu, negalėjau pasakyti jo vardo.

¹³ Ir jūs žinote, kai aš šiek tiek senstu, aš pastebiu vieną dalyką, kad man darosi vis sunkiau skaityti šią Bibliją. Ir aš tiesiog nenoriu nė pagalvoti, kad, skaitant Bibliją teks užsidėti akinius.

¹⁴ Bet, čia ne taip seniai, aš maniau, kad apaksiu. Ir aš nuvykau pas Sam. Ir Sam pasakė: „Bili, aš nežinau“. Pasakė: „Aš tiesiog paskirsiu jums susitikimą su vienu specialistu“.

¹⁵ Aš nuvykau į Luisvilį. Turbūt tokia buvo Viešpaties valia. Kažkoks išžymus specialistas; dabar pamiršau jo pavardę. Bet jis buvo skaitęs mano knygą. Ir jis pasakė: „Jeigu jūs kada nors grįšite į Afriką, aš norėčiau vykti kartu su jumis“. Jis tarė: „Ir jeigu jūs. . . Tie Afrikos žmonės myli jus“. Ir pasakė: „Jie labai prietaringi, ypač kas liečia skalpelį, kai reikia operuoti. Taigi, - tarė, - aš noriu atiduoti šešis mėnesius savo gyvenimo, kataraktos operacijoms ir kitiems dalykams. . . misijoje“. Ir

pasakė: „Jeigu mes galėtume vykti kartu, ir jūs galėtum laimėti jų palankumą, štai taip, - tarė, - tuomet, jeigu pas juos katarakta, ir reikia kažką daryti su akimis, - pasakė, - aš mielai daryčiau tai nemokamai, šešis mėnesius“. Ir aš pamiršau, kiek laiko reikia laukti susitikimo su juo.

¹⁶ Ir mes sėdėjome mažame kambarelyje, ir jame degė nedidelė—nedidelė raudona lemputė, to tamsaus kambario gale. Na, aš galėjau perskaityti tas raides. Ten buvo dvidešimt-dvidešimt. Aš galėjau perskaityti tai bet kuriuo būdu. Jis perstatė penkiolika-penkiolika, ir aš galėjau tai perskaityti. Ir uždėjo dešimt-dešimt, ir aš galėjau tai perskaityti. Jis pasakė: „Na, su jūsų akimis beveik viskas gerai“.

¹⁷ Taigi, jis turėjo mažą teleskopą. Jis įdėjo ten mažą įtaisą, tokį daikčiuką, žinote. Tie seni teleskopai, kiek iš jūsų prisimena juos? Mes, būdavo, žiūrėdavome per juos, stebėdavome paveikslukus, tiesiog štai taip. Ir jis paklausė: „Ar jūs galite tai perskaityti?“

Aš atsakiau: „Taip, pone“.

Jis pasakė: „Perskaitykite man tai“.

¹⁸ Ten buvo, o, visa pastraipa, maždaug štai *tiek*. Aš pradėjau skaityti ją; jis pradėjo ją artinti štai *taip*, skaičiau lėčiau ir lėčiau. Jis priartino maždaug štai *taip*, aš sustojau. Jis tarė: „Galiu pasakyti jums vieną dalyką, jums jau virš keturiasdešimt“.

Aš atsakiau: „Taip, teisingai, jau senokai praėjo“.

¹⁹ Jis paklausė: „Kaip jums tai pavyko?“ Jis pasakė: „Žmogaus akis, natūraliai, kai jūs sulaukiate keturiasdešimties, panašiai kai ir jūsų plaukai žilsta ir taip toliau, akies obuolys pasidaro plokščias“. Pasakė: „Taigi, jeigu jūs gyvensite pakankamai ilgai, tai vėl sugrįš“. Jis pasakė: „Jie vadina tai antruoju regėjimu. Bet, - tarė, - žmogui, maždaug keturiasdešimties metų amžiaus, jie iš tikrųjų . . .“ Pasakė: „Su jų akimis viskas gerai“.

²⁰ Aš galiu—aš galiu pamatyti plauką, jei jis gulėtų ant grindų, nukritusį nuo mano galvos. Bet jei arčiau manęs. . . Ir jis pasakė: „Taigi, jūs skaitydamas savo Bibliją, - pasakė, - jūs atitraukiate ją nuo savęs.“ Tarė: „Po kurio laiko jūsų rankos ilgio jau neužteks, kol jūs ne—negalėsite jos atitraukti pakankamai toli, kad galėtumėte laikyti ją“.

²¹ Ir taigi, jis padarė man akinius, kurių apatinė dalis ir jūs galite, tai skaitymui. Jis pasakė: „Taigi, jūsų sakykloje. . .“ Jis manė, kad aš vienas iš tų pagarbių pamokslininkų, žinote. Ir taigi, pasakė, kad. . . jūs. . . Viršutinė dalis yra tiesiog paprastas lango stiklas, tiesiog paprastas stiklas. Ir apatinė dalis taip nušlifuota, kad aš galiu skaityti arti, žinote, štai *taip*. Taigi, man tiesiog nepatinka juos nešioti, nepatinka.

²² O dabar, Biblijos mokyme, ir ši vakarą aš turiu Naująjį Testamentą. Tai. . . Aš turiu Kolinso Naująjį Testamentą, ir jame

yra gero dydžio šriftas. Bet taigi, kai grįžtu prie kito, man—man gal teks užsidėti šiuos akinius, ir—ir skaityti per juos. Bet kad ir kaip ten būtų, aš—aš džiaugiuosi, kad turiu kažką, ir aš—aš vis dar galiu skaityti. Ir—ir—ir ką tik turiu, aš ketinu atiduoti kiekvienam viską, ką aš galiu, Dievo šlovei, vildamasis, kad Jis patrauks tą amžiaus požymį. Aš negaliu Jo prašyti, kad patrauktų mano amžių. Aš. . . Taip, tai tik vienas dalykas, kurį visi turime padaryti. Mums reikia per tai pereiti. Ir aš žinau, kad jau nesu tas vaikinukas, koks kažkada buvau, stovintis čia ant pakilos. Man keturiasdešimt aštuoneri metai. Ir tik pagalvokite, dar dveji metai, bus penkiasdešimt, broli Maikai.

23 Tai bent, sunku tuo patikėti! Aš tik. . . Aš niekada nežinojau, tik maždaug prieš du metus sužinojau, kad man jau virš dvidešimt. Tai tiesa. Tai tiesa. Aš tiesiog. . . Aš negalėjau tuo patikėti. Ir visgi aš—aš. . . Man sunku patikėti, kol nepažiūrėjau į veidrodį, ir tada aš—aš žinojau, kad taip ir yra. Bet—bet tik pažvelgus, aš tiesiog jaučiuosi taip gerai, kaip dar niekada nesijaučiau savo gyvenime, ir aš taip pat esu už tai dėkingas. Visa šlovė Dievui.

24 Taigi, mes nagrinėjame Knygą Hebrajams. Tai buvo. . . O, tai viena iš giliausių, turtingiausių Knygų Biblijoje. Sakau jums, tai Knyga, kuri tikrai. . . Jei Dievas leis, ir mes tiesiog įsigilinsime į ją, aš tikiu, kad mes surasime aukso grynuolių, kol mes tiesiog visą laiką šlovinsime Dievą. Ir dabar aš. . .

25 Laiškas Hebrajams, iš tiesų, kas Tai yra, manoma, kad Jį parašė Šventas Paulius, didžiausias Biblijos aiškintojas, aš manau, iš visų buvusių pasaulyje, išskyrus mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Ir Paulius atskirdavo. . . Taigi Paulius buvo tikras Biblijos mokytojas; tai yra, Senojo Testamento. Tai vienintelė tuomet parašyta Knyga, vadinama Biblija. Ir jis stengėsi parodyti hebrajams, atskirdamas Senąjį Testamentą ir parodydamas, kad Senasis Testamentas buvo šešėliu ar provaizdžiu Naujojo.

26 Tiesiai čia mes galėtume pasiekti tikslą, pasilikdami tris mėnesius ties šia viena mintimi, štai čia. Sugrįžti atgal, jei dabar galėtume atsiversti savo Biblijas, žinoma, mes esame Laiške Hebrajams, 1-ame skyriuje. Bet jeigu mes atsiverstume Apreiškimo Knygą, 12-ą skyrių, vėl puikiai tai pamatytumėte, kaip šešėliai. Jeigu. . . jūs, kurie turite savo pieštukus ir ketinate užsirašyti Rašto vietas. Heb-. . .

27 Apreiškimo 11, mes sužinome, kad Jonas Patmos saloje pamatė moterį, stovinčią padangėse, ir virš jos galvos buvo saulė, o po jos kojomis buvo mėnulis. Ir moteris kentėjo gimdymo skausmus, turėjo pagimdyti kūdikį. Ji pagimdė vyriškos lyties kūdikį. Raudonas drakonas stovėjo, kad prarytų kūdikį, kai tik jis gims. Ir—ir kūdikis buvo paimtas į Dangu, o moteris pabėgo

į dykumą, kur ji buvo maitinama tam tikrą laiką, laiką ir pusę laiko, ar skiriamą laiką.

²⁸ Taigi, moteris simbolizavo bažnyčią, ir Kūdikis, kurį ji pagimdė, buvo Kristus. Mėnulis po jos kojomis buvo įstatymas, ir saulė virš jos galvos buvo malonė. Dvylika žvaigždžių jos karūnoje buvo dvylika apaštalų. Ir štai kur, kas... Dvylika apaštalų buvo Naujojo Testamento šlovė ar apvainikavimas. Suprantate? „Nes negalima dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas“. Suprantate? Tai, Pamatas, Naujasis Testamentas, apaštalai, apaštalų Mokymas ir taip toliau, yra Naujojo Testamento pamatinis vainikas. Ir tuomet... .

²⁹ Mėnulis yra saulės šešėlis. Saulė tik atspindi savo šviesą, kai ji yra už žemės. Ir mėnulis duoda šviesą, kad galėtume vaikščioti naktį. Ir kokių nuostabų paveikslą mes čia turime, dar vieną nuostabų paveikslą: saulė simbolizuoja Kristų; mėnulis simbolizuoja Bažnyčią. Jie tiesiog yra kaip vyras ir žmona. Ir nesant Kristui Bažnyčia atspindi mažesnę Šviesą - Evangeliją. Ir tai-tai yra Šviesa, kurioje galime vaikščioti, kol vėl užtekės Sūnus, tada Bažnyčia ir Sūnus, mėnulis ir saulė, susilieja kartu. Suprantate? Mėnulis yra saulės dalis, ir Bažnyčia yra dalis Kristaus. Ir kol nėra Kristaus Bažnyčia atspindi Jo Šviesą. Ir tuomet, kai mes matome šviečiantį mėnulį, žinome, kad kažkur šviečia saulė. Ir tol, kol Bažnyčia atspindi Kristaus Šviesą, Kristus yra gyvas kažkur. Amen. Pagalvokite apie tai.

³⁰ Taigi, įstatymas buvo malonės provaizdžiu, bet įstatymas savyje neturėjo gelbstinčios jėgos. Įstatymas buvo tik... Įstatymas buvo policininku. Policininkas pasodina jus į kalėjimą, bet, suprantate, reikalinga malonė, kad ištrauktų jus iš kalėjimo. Suprantate?

³¹ Taigi Kristaus Kraujas, Evangelija, išlaisvina mus iš nuodėmės. Įstatymas tik padaro mus nusidėjėliais. Įstatymas tik pasakė: „Tu esi nusidėjėlis. Nevok. Nesvetimauk. Neliudyk neteisingai“. Suprantate? Tai policininkas, kuris sako, kad jūs esate neteisingi ir jūs esate kaltas. Bet Evangelija - yra geroji naujiena. Kristus mirė, kad išgelbėtų mus nuo visų mūsų nusikaltimų, įstatymo pažeidimų. Kristus mirė, kad išvestų mus.

³² Taigi, Paulius, iš karto, kai tik jis atsivertė, jis niekada nesitarė su jokia seminarija, ir jis nesitarė su jokių tarnautoju. Bet ar jūs atkreipėte dėmesį? Jis nuvyko į Arabiją ir išbuvo ten trejus metus, Arabijoje. Taigi, tai yra, mano manymu, tai... .

³³ Taigi, mes turime turėti tam foną, taigi mes sužinosime kaip tai yra svarbu. Ir pirmoji pamoka, ši vakarą, mes paimsime mūsų foną.

³⁴ Taigi, Paulius buvo Biblijos mokytojas, nes jis mokėsi pas tą didį, visais laikais garsų Gamalielį. Ir jis buvo vienas iš žinomiausių to meto mokytojų, tas didis įstatymo ir pranašų mokytojas. Taigi, Paulius buvo gerai išmokytas šių dalykų.

³⁵ Ir man jis toks patinka, tas didis apreiškimas, būdamas nuoširdus savo širdyje, žmogžudys, pritarė Stepono nužudymui ir matė, kaip Steponas mirė po akmenimis ir grumstais, buvo užmėtytas akmenimis. Aš manau, kad Pauliui tai išliko visam laikui, kai jis matė, kaip Steponas pakėlė savo rankas į Dangų ir pasakė: „Aš matau, kaip atsiveria Dangūs. Aš matau Jėzų, stovintį Dievo dešinėje“. Ir jis pasakė: „Tėve, neįskaityk jiems šios nuodėmės“. Ir jis užmigo.

³⁶ Ar jūs atkreipėte į tai dėmesį? Jis niekada nemirė. Jis užmigo. Tiesiog kaip... Aš nemanau, kad jis kada nors pajuto kitą akmenį. Tiesiog kaip kūdikis užmiega ant motinos krūtinės, Steponas užmigo Dievo glėbyje.

³⁷ Yra kažkas, kalbant apie Paulių, kas visą laiką buvo su juo. Tada jis, kaip bet kuris įsitikinęs žmogus, bando kovoti su Tuo, jis nuvyko pas vyriausią kunigą ir gavo keletą laiškų. Pasakė: „Aš suimsiu visus tuos žmones, kurie kelia šį triukšmą, ir tuos eretikus“; kurie buvo laikomi, kaip mes šiandien pavadintume, kokiais nors „radikaliais fanatikais“, ar panašiai, kurie kelia daug triukšmo ir sukelia sambrūzdį. „Mes tiesiog nuvyksime ir sutvarkysime tai“.

³⁸ Ir keliaujant jam, senu... nedideliu vieškeliu, koku mes keliaujame. Tie keliai Palestinoje, tiesiog takeliai, kaip karvių takas per mišką, kur galvijai ir avys, arkliai ir asilai, ir kupranugariai, pereinavo per kalvas.

³⁹ Ir Pauliui, vieną dieną, pakeliui į Damaską, apie vidurdienį, nušvito didi Šviesa ir parbloškė jį ant žemės. Niekas, išskyrus Paulių, Jo nematė. Aš noriu, kad jūs atkreiptumėte į tai dėmesį. Ir tiesiog čia, taigi tai nėra asmeniška, bet mes tik vedame į šį foną. Kad jūs žinotumėte, jog tas pats Jėzus... .

⁴⁰ Taigi, būdamas čia, žemėje, Jis pasakė: „Aš atėjau iš Dievo ir grįžtu pas Dievą“.

⁴¹ Dabar, kai Jis vedė Izraelio vaikus, Jis buvo Ugnies Stulpu. Ir Jis tapo kūnu, tuomet Jis sugrįžo atgal į tą patį Ugnies Stulpą. Ir kai Jis sutiko Paulių kelyje į Damaską, Jis buvo tuo Ugnies Stulpu, ta Šviesa, suprantate, didinga Šviesa. Ir Paulius paklausė: „Kas yra Tas, kurį aš persekioju?“

⁴² Jis atsakė: „Aš esu Jėzus, Kurį tu persekioji“, - Šviesa. O, argi Jis ne nuostabus?

⁴³ Ir štai Jis yra, ši vakarą, tiesiai čia su mumis. Jis buvo nufotografuotas tiesiai čia, tas pats Dalykas, suprantate, Ugnies Stulpas, tiesiog toks pat, koks Jis buvo, „Tas pats vakar, šiandien ir per amžius“.

⁴⁴ Taigi, žmonės, kurie buvo su Juo, nematė tos Šviesos, bet Ji vis tiek buvo ten. Rezultatai tokie pat.

45 Taigi, ar tai įmanoma, kad—kad kažkas gali matyti Kristų šiame pastate, o niekas kitas Jo nematytu? Žinoma. Ten tai įvyko.

46 Taip pat atsitiko ir vieną naktį, kai Petras buvo kalėjime. Ir ta Šviesa įėjo į kalėjimą, ir palietė Petrą, ir praėjo tiesiai pro vidinę sargybą, išorinę sargybą, išėjo pro vartus, pagrindinius vartus ir miesto vartus. Petras pasakė: „Aš tikriausiai sapnavau“. Jis apsidairė aplink, bet Šviesa buvo dingusi; Kristus, ta Amžinoji, amžina Šviesa. Štai Jis. Taigi, kelyje. . .

47 Ir pažvelkite, dar vienas dalykas, jeigu mes pakalbėtume apie tai, aš tiesiog prisiminiau. Bet išminčiai, kurie sekė paskui Žvaigždę, visą kelią iš Indijos, Rytų, mėnesiais, keliavo per lygumas ir dykumas (praėjo pro observatorijas; ir pagal žvaigždes jie nustatė nakties laiką) ir joks istorikas ar dar kažkas nors, niekada nepaminėjo apie tai, kad kada nors matė tą Žvaigždę, išskyrus išminčius. Tik jiems buvo skirta Ją pamatyti.

48 Taigi, jūs galite matyti dalykus, kurių kitas žmogus galbūt nemato. Jums, Tai yra realybė. Jam, jie to nesupranta. Tiesiog kaip atsivertimas; jūs galite būti atsivertęs ir džiaugtis Dievo palaiminimais, tiesiog—tiesiog gerti Dievo palaiminimus. Ir kitas žmogus, sėdintis šalia jūsų: „Aš nieko nematau“. Suprantate? Suprantate? Štai ir viskas. „Aš tiesiog nesuprantu. Aš nesuprantu, apie ką visa tai“. Na, jis tiesiog nesupranta To. Štai ir viskas. Kur jūs esate.

49 Atkreipkite dabar dėmesį, Paulius kelyje. Ir vos tik jam įvyko šis didi išgyvenimas. . . Taigi, jis nebuvo patenkintas. . . Tai, kas daro Paulių tokį, tikrą.

50 Taigi, mūsų pamoka ši vakarą ne tokia gili. Tai paviršutiniška pamoka, bet, o, kiek vėliau mes pasinersime į gilumą. Bet ši pamoka yra labai paviršutiniška, bet tai tik tam, kad pradėti. Ir kas tai yra - tai vienas dalykas, tai Jėzaus Kristaus išaukštinimas. Pradėsime nuo Pauliaus.

51 Ir prieš tai, kai jis tai padarė, Paulius buvo Biblijos žinovas. Ir Biblijos žinovas niekada negrįs savo mokymo ant išgyvenimų. Ne, pone. Jie niekada negrįs savo mokymo ant išgyvenimų. Jūs galite turėti bet kokios rūšies išgyvenimus. Bet turi būti TAIP SAKO VIEŠPATS. Teisingai.

52 Taigi, Senajame Testamente jie turėjo tris skirtingus būdus, kaip jie galėjo sužinoti žinią. Pirma - įstatymas, tai buvo tiesiog įstatymas. Tuomet, jie turėjo pranašą; sapnuotoją; ir jie turėjo Urimą ir Tumimą. Dabar tai gali būti šiek tiek giliau.

53 Urimas ir Tumimas buvo ant krūtinšarvio, kurį Aaronas nešiojo ant savo krūtinės. Jame buvo dvylika akmenų: jaspis, rubinas, raudonasis granatas ir taip toliau. Jie turi visus dvylika didžiųjų akmenų, kurie buvo ant krūtinšarvio, parodant, kad jis buvo vyriausiu kunigu kiekvienos giminės, dvylikos Izraelio giminių. Šis krūtinšarvis kabėjo bažnyčioje ant stulpo. Ir kai

pranašas pranašavo, jie norėjo būti užtikrinti, ar tai teisinga ar ne, pranašai arba sapnuotojai atsistodavo priešais šį Urimą ir Tumimą, ir pasakodavo savo sapną ar savo regėjimą, ką jis ten matė. Ir jei Šventa Šviesa... O, ar jūs suprantate tai? Dievas visada gyveno antgamtiškoje sferoje. Šių šviesų susikaupimas, buvo tiesiog įprastas tol, kol nepasigirdavo balsas. Ir kai balsas pasiekdavo tuos akmenis, jeigu tai nebuvo antgamtiška, ji neišryškėdavo. Bet jeigu tai buvo antgamtiška, visos tos Šviesos kartu atspindėdavo vaivorykštės spalvą. Amen. Tuomet, tai Dievas kalbėjo: „Tai yra Mano pranašas“. Arba: „Tas sapnas atėjo iš Manęs“. Jie teisė pagal Urimą ir Tumimą.

⁵⁴ Prisimenate Saulių, kai jis atkrito? Jis pasakė, kad jis negalėjo matyti sapno. Ir pranašas Samuelis buvo miręs, ir nebuvo jokio būdo. Jis pasakė: „Net Urimas nekalba man“. Nebuvo nieko. Saulius stovėjo prieš Urimą, ir jo žodžiai buvo negyvi dūžiai. Suprantate? Dievas tiesiog atmetė jį. Ir tas Urimas ir Tumimas - tai buvo Aarono kunigystės patvirtinimas. Po Aarono mirties, Mozės, krūtinšarvis kabojo ant stulpo.

⁵⁵ Taigi, kai Jėzus mirė, Aarono kunigystė baigėsi. Ir dabar, atskiriant įstatymą nuo malonės, mes vis dar turime Urimą ir Tumimą. Ir Paulius naudojo Jį. Suprantate? Urimas ir Tumimas šiandien - yra Dievo Nemirtingas, Amžinasis, amžinas Žodis. Suprantate?

⁵⁶ „Jei kas atims ką nors nuo šios Knygos ar pridės ką nors prie Jos“. Aš nenoriu nieko už jos ribų, bet aš noriu visko, ką Ji turi. Tai Bažnyčia, kurios mes norime. Ir visi dalykai turi būti įrodyti Žodžiu.

⁵⁷ Štai dėl ko aš neseniai patyriau nesėkmę tarp sekmininkų, nes, sakiau: „Aš negaliu suprasti, kur aliejus, varvantis iš jūsų rankų, ar kraujas nuo jūsų veido, buvo ženklų, kad jūs turite Šventąją Dvasią“. Tai ne pagal Raštą, ir aš—aš tiesiog negalėjau to priimti. Tai turi ateiti iš Žodžio.

⁵⁸ Ir taigi, Paulius, jis tiesiog mylėjo Žodį. Taigi, prieš jam kada nors paliudijant šį didį išgyvenimą, kurį jis turėjo, jis trejiems metams išvyko į Egiptą. Aš manau, kad tai buvo treji metai, treji metai Egipte. Ir žinote ką, mano manymu, jis padarė? Aš manau, kad jis paėmė Senąjį Testamentą, peržvelgė visą Senąjį Testamentą, ir surado, kad iš tikrųjų Tai buvo tikras Mesijas. Jis turėjo įrodyti savo išgyvenimą Biblija. Amen. O, tai bent!

⁵⁹ Pažvelkite į jį, kai jis buvo kalėjime. Jūs atkreipkite dėmesį, Pauliaus gyvenime yra laiko tarpas, kai jis ilgą laiką buvo kalėjime. Jis parašė Knygą Efeziečiams. Jis parašė šį Laišką Hebrajams. Suprantate? Jis turėjo laiko. Dievas išlaikė jį ten, kalėjime, ir jis parašė šiuos Laiškus bažnyčioms. Vieną - Efezo bažnyčiai. Vieną jis parašė sekmininkų bažnyčiai, turėjo daug problemų su jais. Su sekmininkų bažnyčia jis turėjo daugiau problemų, nei su kuria nors kita. Vis dar turi. Bet jis dėkojo už

juos. Vienintelis dalykas, kurio jis galėjo juos išmokyti. . . . Kai jie atėjo: vienas turėjo kalbas, kitas turėjo psalmę, dar vienas turėjo pojūtį, dar kitas turėjo jausmą. Jis negalėjo pasakyti, kalbėti su jais apie „Amžiną Saugumą“. Jis negalėjo kalbėti su jais apie „išankstinį paskyrimą“. Jis negalėjo jiems pasakyti, jie buvo kūdikiais. Jie visi turėjo—turėjo kažką jausti ar kažką pamatyti, ar patirti keistus jausmus, ir, ar kažką aplink juos, kokius nors įrodymus.

⁶⁰ Bet aš tikiu, kad kai jis kalbėjo Efeziečiams, jis galėjo kalbėti, kad „Dievas iš anksto paskyrė mus būti sūnumis ir dukterimis, ir išūnijo mus kaip vaikus Jėzuje Kristuje prieš pasaulio sukūrimą“. Pažvelkite į tai. Tai bent!

⁶¹ Žiūrėkite, kaip jis apžvelgia Laiške Romiečiams ir taip toliau. Jie buvo suaugę. O, jie kalbėjo kalbomis, žinoma, ir tarp jų buvo kitų Šventosios Dvasios ženklų. Bet jie nepadarė mokymų, pojūčių ir nedidelių virpesių ir keistų jausmų.

⁶² Paulius pasakė: „Jūs—jūs—jūs einate į kraštutinumus. Kai jūs turėtumėte mokyti, jūs vis dar esate kūdikiai ir jums dar reikia pieno“.

⁶³ Štai už ką aš visada stengiausi kovoti, kad ši bažnyčia nebūtų kūdikių būrys. Būkite suaugę. Atsistokite ant kelio. O, tai bent! Štai taip.

⁶⁴ Taigi, Paulius, pirma nuvyksta ten, kad išsiaiškintų, ar jo išgyvenimas sutampa su Dievo Biblija.

⁶⁵ O, argi tai nebūtų nuostabu šiandien, jeigu tik žmonės padarytų tai vėl, jei mes savo išgyvenimą sutikrintume su Dievo Biblija? Jeigu tai neatitinka, tuomet mūsų išgyvenimas yra neteisingas; jis nešviečia Urime ir Tumime. Jeigu Ten tai suspindėjo, amen, žinokite, kad jūs Tai turite. Bet jei ne, kažkas. . . . Man nesvarbu, kaip gerai tai atrodo, kaip tikra tai atrodė, lyg tai buvo teisinga; jei tos švieselės nesuspindėjo šiame Urime ir Tumime, tai buvo neteisinga.

⁶⁶ Ir nesvarbu, koks buvo jūsų išgyvenimas, kaip tikrai tai atrodo, kaip prideramai pateikiamas, koks pamokomas jis yra, kokia tai puiki priemonė laimėti sielas; jeigu jis nesušviečia Žodyje, jis yra neteisingas. Teisingai. Jis turi atitikti su Žodžiu.

⁶⁷ Taigi, aš tikiu į. . . yra kelio vidurys. Kelias, taigi, daugelį kartų. . . . Aš lankydavausi Nazariečių bažnyčioje. Telaimina Viešpats tuos brangius žmones. Senamadiški, pašventinti metodistai, štai kas jie; Dievo bažnyčia, Nazariečiai, Šventumo Piligrimai ir daugelis iš tų gerų senų šventumo bažnyčių. Ir jie dainuodavo dainą:

Aš einu didingu senuoju vieškeliu,
Kalbėdamas visur, kur tik aš einu,

Geriau aš būsiu senų laikų krikščionis,
 Viešpatie,
 Nei bet kas, ką aš žinau.

⁶⁸ Gerai. Nuostabu. Ir tuomet jie kalbėdavo apie šventumo vieškelį. Taigi, jeigu jūs perskaitysite tai, jie paėmė tai iš Izaijo 35-to skyriaus. Taigi, jeigu jūs pastebėjote, jis pasakė: „Ten bus vieškelis *ir* kelias“.

⁶⁹ Taigi „*ir*“ yra jungtukas. Suprantate? Vieškelis, tai nebuvo šventumo vieškelis. „Bus vieškelis *ir* kelias, ir jis vadinsis: „Šventumo keliu“, ne šventumo vieškeliu. „Šventumo kelias!“ Ir kelyje yra kelio vidurys. Jis pastatytas štai *taip*, kad vanduo nuplautų šiukšles, į abi puses, išlaikydamas kelią švarų. Jūs ne, jūs visą laiką savo kelyje turėsite balas, jeigu jis nėra tinkamai pastatytas. „Kelias“ - yra kelio vidurys.

⁷⁰ Taigi, *šioje* pusėje, kai žmonės atsiverčia, jų mintys nukreiptos tiesiai į Kristų. Ir jeigu jie yra tik šiek tiek išsimokslinę, ir nepasilieka maldoje, jie tikrai atšals, bus sustingę, ceremonialūs ir abejingi. Ir tuomet, jeigu jie tik šiek tiek nervingi, jeigu jūs nebūsime budrūs, jie tiesiog taps radikalūs ir laukiniai, *šioje* pusėje, suprantate, jie pasiduos pojūčiams ir visa kita.

⁷¹ Taigi, bet tikroji Bažnyčia yra tikra blaiviai mąstanti Evangelija, tiesiai pačiame kelio viduryje. Ji nėra šalta ir ceremoniali, nei tai fanatizmas. Tai tikrai gera, sena, šilta Evangelija, nuoširdi Dievo meilė, einant tiesiai kelio viduriu, kviečianti iš abiejų pusių. Teisingai. Taigi, štai kas. . . Ir kaip jūs ketinate gauti tą Bažnyčią? Tiesiai iš Žodžio, Urimas ir Tumimas.

⁷² Taigi, Paulius norėjo, kad šį bažnyčią eitu tiesiai kelio viduriu, taigi, jis nuėjo ir trejus metus nagrinėjo Raštus, kuriuos jis žinojo. Todėl Paulius parašė didesnę šio Naujojo Testamento dalį. Dievas paskatino jį tai padaryti, nes artėja pagonių laikotarpis. Matas, Morkus, Lukas ir Jonas, keturios Evangelijos, jie buvo žydai. Bet Paulius parašė didžiąją laiškų dalį.

⁷³ Dabar, atkreipkite dėmesį, taigi dabar mes imsime šio fono, kur jis, rašo Tai, iš kalėjimo. Ir jis turėjo visą šį išgyvenimą. Bet, pirma, šis išgyvenimas pirmiausia buvo įrodytas, ir tai yra jo pagrindinis laiškas. Tai jo pagrindinis laiškas. Romiečiams ir Efeziečiams, ir taip toliau, turi savo vietas, bet šis yra pagrindinis laiškas.

⁷⁴ Taigi, visas 1-as skyrius išaukština Jėzų ir atskiria Jį - nuo pranašo. Dabar tai visa tema. Aš pasistengsiu prieiti prie jos kaip galima greičiau, taigi, kad mes neužsilaikytume labai ilgai. Visa tema *yra* atskyrimas naujo sky-. . . naujo. . . 1-as skyrius atskiria Jėzų nuo bet kokio pranašo, ar kokio nors įstatymo, ar panašiai, ir parodo, Kas yra Jėzus. Dabar pažvelkite, „Dievas“. Mes pradėdame, pirmas žodis, „Dievas“.

Dievas, dau- . . . kuris daugelį kartų . . .

Daugelį - reiškia, kad „įvairiais laikais“, praeityje.

. . . daugelį kartų ir įvairiais būdais praeityje yra kalbėjęs tėvams per pranašus,

⁷⁵ Taigi, suprantate, „Dievas, daugelį kartų, įvairiais laikais, Jis kalbėjo tėvams per pranašus“. Štai kaip Jis turėjo perduoti Savo Žinią per Savo pranašą.

⁷⁶ Dievas siūsdavo Savo pranašą, kaip Elijas, Jeremijas, Izaijas. Ir jeigu jūs atkreipsite dėmesį, niekada per visą pasaulio istoriją nebuvo, kad bažnyčia duotų koki nors pranašą. Ištirkite tai Senajame Testamente, Naujajame Testamente ar šiais laikais, pastarosiomis dienomis. Parodykite man nors vieną pranašą, kuris kada nors buvo iškeltas iš bažnyčios paskutinėmis dienomis. Parodykite man nors vieną iškilusį, išėjusį. Ir parodykite man nors vieną atvejį, kur pranašas, tikras Dievo tarnas, nebuvo pasmerktas pasaulio bažnytinės sistemos.

⁷⁷ Tiesiog pagalvokite apie tai. Jeremijas, Izaijas, per visą Senąjį Testamentą, jie smerkė tai. Jėzus pasakė: „Jūs puošiote ir baltinate pranašų antkapius, o patys ir suvarėte juos ten“. Teisingai.

⁷⁸ Bažnyčia toliau tęsia tai. Pažvelkite į Šventą Patriką. Jūs, katalikai, pretenduojate į jį. Jis ne didesnis katalikas, nei aš. Teisingai. Bet jūs pretenduojate į jį.

⁷⁹ Pažvelkite į Šventą Franciską iš Asizo. Pretenduoja į jį. Jis ne didesnis katalikas, nei aš.

⁸⁰ Pažvelkite į Žaną d'Ark. Jūs sudeginote ją ant laužo, kaip raganą, nes ji matė regėjimus ir buvo dvasinė. Sudeginote ją ant laužo. Ir ta moteris šaukėsi pasigailėjimo, o jie sudegino ją ant laužo. Maždaug po šimto metų jie išsiaiškino, kad ji buvo pranašė. Ji buvo Dievo tarnaitė. O, žinoma, jūs paskyrėte didelę bausmę: jūs iškasėte tų kunigų kūnus ir sumetėte juos į upę.

⁸¹ „Jūs puošiote pranašų antkapius, o patys ir suvarėte juos ten“. Teisingai. Dar niekada bažnytinė sistema nepateikė Dievo vyro; niekada tu nepadarė anksčiau, nei šiandien ir niekada nepadarys. Organizuota religija niekada nebuvo Dievo tema.

⁸² Pati seniausia organizuota bažnyčia pasaulyje yra Katalikų bažnyčia; antroji - Liuteris; tuomet ateina - Cvinglis; po Cvinglio ateina Kalvinas; Kalvinas, toliau, Anglikonai, užima Anglo-Saksai, tuomet Anglikonų bažnyčia; ir karalius Henrikas Aštuntasis, kai jis protestavo, ir taip toliau; ir toliau iki Veslio metodistų, Nazarėnų, Šventumo Piligrimų; ir toliau iki paskutiniųjų - Sekmininkų, visi organizavosi. Ir Biblija aiškiai moko, kad Katalikų bažnyčia - tai moteris su blogu vardu, o protestantų bažnyčios ir jų organizacijos yra jos dukterys, Apreiškimo 17. Būtent taip. Taigi, jie yra . . .

⁸³ Ne žmonės, ne. Yra gerų visose bažnyčiose; šventų, išgelbėtų žmonių. Bet Dievas nepašaukia Savo žmonių per organizaciją. Jis pašaukia juos kaip atskirus asmenis. Dievas turi reikalą su individualais, ar jūs metodistas, baptistas, protestantas ir katalikas, ar kas jūs bebūtumėte. Dievas, dar prieš pasaulio sukūrimą, pažinojo jus, ir iš anksto paskyrė jus Amžinajam Gyvenimui, arba jūs buvote iš anksto paskirtas Amžinajam praradimui. Ne . . .

⁸⁴ Jis nenorėjo, kad jūs žūtumėte, kad jūs pražūtumėte. Bet Jam, esant begaliniu, Jis turėjo žinoti pabaigą jau nuo pat pradžių, ar kitaip Jis nėra Dievas. Taigi, Jėzus niekada neatėjo į žemę tik tam, kad pasakyti: „Na, aš pažiūrėsiu, ar kas bus gailestingas . . . Jeigu Aš taip pasielsiu, ir mirsiu sunkia mirtimi, jie tikriausiai pagalvos: „Na, aš . . .“ Tai—tai įtikins jų širdis, ir jie . . .“ Dievas taip netvarko Savo reikalų.

⁸⁵ Jėzus atėjo dėl vieno konkretaus tikslo: tai, išgelbėti tuos, kuriuos Dievas žinojo dar prieš pasaulio sukūrimą, kad jie bus išgelbėti. Jis taip pasakė. Teisingai. Taigi jūs . . . „Taigi viskas priklauso ne nuo to, kuris trokšta ar kuris bėga; bet nuo pasigailinčiojo Dievo“. Paulius tai pasakė. Tas pats žmogus čia.

⁸⁶ Jis pasakė: „Štai kodėl Dievas galėjo pasakyti, pirmiau nei jie gimė Ezavas ar Jokūbas, Jis pasakė: „Vieną Aš myliu, o kito nekenčiu“. Pirmiau nei gimė abu berniukai, Dievas žinojo, kad Ezavas buvo nesąžiningas, ir Jis žinojo, kad Jokūbas buvo . . . jis mylėjo savo pirmagimystę. Taigi Jis žinojo apie tai dar prieš tai, kai buvo suformuotas pasaulis. Taigi, po minutės mes išsiaiškinsime, Kas buvo tas, kuris tai žinojo. Tai yra šiame skyriuje.

Dievas, . . . *daugelį* kartų *ir įvairiais* būdais praeityje kalbėjo . . . *tėvams per pranašus,*

O šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo mums per Savo Sūnų, . . .

Padarė ką? „Šiomis paskutinėmis dienomis kalbėjo per Savo Sūnų“.

⁸⁷ Dabar, kaip jūs manote, kas tuomet būtų pranašas? Ar tuomet mes turėtume šių dienų pranašą? Absoliučiai. Ar Jis kalbėtų per mus? Žinoma. Bet jis, tas . . . Senųjų laikų pranašai - buvo Jėzaus Kristaus Dvasia.

⁸⁸ Taigi, išsiaiškinkime tai, kadangi aš nematau, jog tai teisingai įsisavinta. Taigi, tai kaip sėkmadieninė mokykla, todėl mes norime tai išsiaiškinti. Suprantate?

⁸⁹ Atkreipkite dėmesį. Paimkime Dievo Dvasią, kuri buvo Mozėje, tobulai . . . yra Jėzaus Kristaus provaizdis. Visi Senojo Testamento personažai - yra provaizdis kryžiaus. Mozė, gimęs tinkamu kūdikiu, paslėptas melduose, paimtas iš tėvų ir taip

toliau, ir buvo . . . Jis buvo karalius, ar vadovas, įstatymų davėjas, užtarėjas, kunigas. Visa, kuo jis buvo - buvo Kristaus provaizdis.

90 Pažvelkite į Juozapą, mylimas savo tėvo, neapkęstas savo brolių ir parduotas beveik už trisdešimt sidabrinių. Įmestas į duobę, neva miręs; ištrauktas. Jo persekiojimo metu, vyno pilstytojas buvo išgelbėtas, o duonkepis pražuvo; du plėšikai ant kryžiaus. Ir tuomet, kai jis išėjo, jis pakilo iš tos duobės ir buvo pasodintas faraono dešinėje, didžiausios komercinės . . . tauta, kuri nugalėjo visą likusią pasaulį. Ir niekas negalėjo patekti pas faraoną, kitaip, kaip tik per Juozapą; Jėzus, sėdintis Dievo dešinėje, ir niekas negali ateiti pas Dievą kaip tik per Kristų. Ir kai Juozapas palikdavo tą sostą ir išvykdavo, priekyje jo eidavo žmonės, šaukdami ir trimituodami, skambėjo trimitas, skelbdamas: „Klaupkitės! Juozapas ateina“.

91 Ir kai ateis Jėzus, nuskambės trimitas ir kiekvienas kelis priklausys, ir kiekvienas liežuvis išpažins. Taip, pone. Tai buvo Jis.

92 Ir kai Juozapas mirė, jis paliko atminimą tiems, kurie laukė išvadavimo.

93 Čia ne taip seniai, aš uždėjau ranką ant seno karsto, jis buvo padarytas iš švino. Ir jo kūnas turėjo likti . . . jo kaulai . . . Pasakė: „Nelaidokite manęs čia, nes vieną dieną Dievas aplankys jus“. Jis buvo pranašu. „Dievas aplankys jus“. Ir pasakė: „Kai jūs eisite į pažadėtąją žemę, paimkite mano kaulus“.

94 Kiekvienas senyvas hebrajas, su sumušta nugara ir kruvinas, galėjo pažvelgti į tą karstą ir pasakyti: „Vieną dieną mes išeisime“.

95 Jėzus paliko atminimą - tuščią kapą. Vieną dieną, kai mes nukeliausime į kapus, ir mūsų artimieji, ir išgirsime, kaip krinta grumstai, kai jie sakys: „Dulkė į dulkes, pelenai į pelenus ir žemė į žemę“. Bet, brolau, mes galime pažvelgti anapus jūros, į tuščią kapą. Vieną dieną mes išeisime iš čia. Mes keliausime į Namus. Jis ateina. Viskas buvo provaizdžiais.

96 Pažvelkite į Dovydą, atstumtas savo tautos, nuverstas nuo sosto savo tautos. Būdamas Jeruzalės karaliumi, savo paties tautos buvo išvarytas iš Jeruzalės. Ir kai jis užlipo ant Alyvų kalno, jis pažvelgė atgal ir verkė. Jis buvo atstumtas.

97 Praėjus aštuoniems šimtams metų, Dovydo Sūnus, Jeruzalės Karalius, atsistojo ant kalvos ir verkė, kadangi Jis buvo atstumtas.

98 Tai buvo Kristaus Dvasia Dovyde. Visa tai buvo provaizdis kryžiaus. Tie pranašai tenai kalbėjo Jo Vardu. Jie gyveno Jo Vardu. Jie veikė Jo Vardu. Žinoma. „Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs tėvams per pranašus, o šiomis paskutinėmis dienomis - per Savo Sūnų“.

⁹⁹ Taigi, šią dieną, pranašai ir dvasiniai žmonės, yra tik Kristaus atspindys. Ten, jie stovėjo su įstatymu, pažvelkite. Čia jie stovi, žiūrėdami atgal kitokiu būdu - per malonę.

¹⁰⁰ Tai Hebrajams 11, paskutinis skyrius, aš dažnai susimąstydavau apie tai. Paskutiniame skyriuje, paskutinėje Hebrajamas 11-o skyriaus dalyje, kai jis kalba apie Abrahama. Didžiojo tikėjimo skyrius, ir pabaigoje, jis pasakė: „Jie klajojo prisidengę avių ir ožkų kailiais, kentė nepriteklių ir buvo pjaustomi. Jie klajojo, neturėdami kur eiti, nekenčiami, niekinami ir persekiojami. Kurių, šis pasaulis yra nevertas tokių žmonių“.

¹⁰¹ Tuomet Paulius atsistoja ir sako: „Bet be mūsų jie nėra tobuli“. Nes jie žvelgė vien tik į kryžių, o mes žvelgiame *per* kryžių. Mes turime Kristaus Dvasią po to, kai Jis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų. Mes čia ateiname per Šventąją Dvasią, kuri yra daug geresnis planas.

¹⁰² Kartais aš stebiuosi, ko šiandien tikisi krikščionybė. Pamokslininkas, atvykstantis į miestą, turi būti... ar kokia nors nauja bažnyčia, ar koks nors naujas mokestis, ir vadina save pranašu, ateina ten ir sako: „Na, jeigu man pasiūlys tiek tai pinigų. Jeigu aš galėsiu turėti geriausią automobilį. Jeigu jie... Jeigu man kas pusmetį pakels atlyginimą“.

¹⁰³ Mes turime turėti kas geriausia. Mes turime turėti geriausius namus. Mes turime turėti geriausius drabužius. Ką mes darysime, kai atsistosime tų žmonių akivaizdoje, kurie klajojo, vilkėdami ožių ir avių kailiais, neturėdami kur galvos priglausti, klajojo dykumose? Ir kas nors gali iš mūsų pasijuokti, ir mes būsime pasirengę palikti bažnyčią ir daugiau nebegrįžti. Ko šiandien reikalauja krikščionybė. Mums turėtų būti gėda už save.

O Dieve, būk mums gailestingas.

¹⁰⁴ Tuo laiku Jis kalbėjo per pranašus, bet šiuo laiku - per Savo Sūnų. Tai tuomet buvo pranašo žodis. Šiandien tai yra Sūnaus Žodis. O, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas!

¹⁰⁵ Kitaip tariant, jeigu jūs žiūrite į šešėlį, negatyvą, jūs galite suklysti. Bet Jis išryškėja, vaizdas yra aiškus. Tas buvo per pranašą; šis - per Jo Sūnų. Tas buvo pagal negatyvą; šis yra pagal pozityvą. Amen. Jūs suprantate tai? Čia neįmanoma praleisti. Tai pozityvus dalykas, šią dieną per Jo Sūnų. O, kaip nuostabu!

...*kuri Jis paskyrė visa ko paveldėtoju*... (O, tai bent!)...*paveldėtoju visko*,...

¹⁰⁶ Kas tai buvo? Tai buvo paskyrimas. O, paklauskite. Jis buvo paskirtas, Kristus buvo, viso paveldėtoju. O, šėtonas tai žinojo nuo Edeno sodo, suprantate, kai šėtonas išgirdo tą Žodį ten, tą dieną, iš nuosprendžio tiems žmonėms. Pasakė: „Kadangi jūs

esate kilę iš dulės, į dulkes ir sugrįšite; ir moters Sėkla sutrins gyvatės galvą“. Pažadėtoji Sėkla.

¹⁰⁷ Šėtonas nuolatos stebėjo tą Sėklą. Kai gimė Abelis, jis pasakė: „Na štai, tai yra sėkla“. Ir jis nužudė Abelį. Jo sūnus Kainas nužudė Abelį. Ir kai tik Abelis mirė, jis pasakė: „Aš paėmiau sėklą“. Jis jį nužudė. Jis pasakė: „Aš ją turiu“. Bet Abelio mirtis, Seto gimimas - vėl buvo prisikėlimas. Žiūrėkite, kaip jie pereina.

¹⁰⁸ Ši Seto linija, ji pereina - nuolankus, teisus žmogus; toliau per Enochą; toliau Nojus, iki sunaikinimo tvanu.

¹⁰⁹ Pažvelkite į Kaino liniją, tampa protingais žmonėmis, išsilavinusiais, mokslas. Argi Biblijoje nesakoma . . . Argi Jėzus nepasakė, kad, „Šio pasaulio vaikai yra išmintingesni už Karalystės Vaikus“? Pažvelkite į Kaino pusę, netgi šiandien: protingi, išsilavinę, skeptikai, labai religingi; suprantate, labai religingi, bet mokslininkai, statybininkai, didys žmonės.

¹¹⁰ Paimkime didžius vyrus. Pažvelkite į Tomą Edisoną, daugelį didžiųjų vyrų. Pažvelkite į Einšteiną, pasaulio protas, šiandien, taip vadinamus pasaulio protus. Bet mes nesistengiame naudoti proto. Mes leidžiame tam Protui, kuris buvo Kristuje, būti mummyse, ir žvelgiame į šį Žodį, ir taip vadiname.

¹¹¹ Medicinos gydytojai, mes juos sveikiname už viską, ką mes turime, bet dauguma iš jų yra skeptikai, agnostikai. Pažvelkite į protingus ir išmintingus žmones šiandien. Jie yra toje, Kaino pusėje.

¹¹² Bet pažvelkite į nuolankius ir romius. Štai jums vėl priskėlimas. O, tebūnie palaimintas Viešpaties Vardas! Štai taip. Atkreipkite dėmesį.

. . . jis paskyrė jį *visa ko paveldėtoju, per kurį sukūrė pasaulius*;

Kas sukūrė pasaulius? Kristus. „Kristus sukūrė pasaulius?“ Taip, pone. Pažvelkime dar šiek tiek toliau.

Kuris būdamas jo šlovės spindesys ir aiškiai išreikštas jo buvimo atvaizdas, . . .

Kieno šlovės spindesys? Dievo šlovės. Kieno Buvimo aiškiai išreikštas atvaizdas? Dievo. O, man tai patinka!

. . . ar *jo esybės tikslus atvaizdas, viską laikantis savo jėgos žodžiu . . .*

Štai taip. Žodžiu, kuris visa palaiko. Jėzus pasakė, Mato 24: „Dangus ir žemė praeis, bet Mano Žodžiai niekada nepraeis“. Jis visa palaiko.

¹¹³ Mokslas bando nuvertinti Tai, ir sako: „Tai sena Knyga. Ji buvo išversta“.

¹¹⁴ Netgi Romos Katalikų bažnyčia, vyskupas Šinas pasakė: „Tai buvo išversta keturis ar penkis kartus, ir nedaug Joje. Jūs

negalėtumėte gyventi pagal Ją, jeigu jums reikėtų“. Bet Jis visa palaiko Savo Zodžiu. Amen. Štai ką aš apie Ją galvoju. Aš tikiu Biblija.

. . . savo jėgos žodžiu, (Žodyje yra jėga), *pats nuploęs mūsų nuodėmes*, . . . (žiūrėkite čia) . . . atsisėdo *Didybės dešinėje aukštybėse*;

115 Ką Paulius bando padaryti? Jis stengiasi parodyti, kad Dievas viską numatė Kristuje, ir Kristus buvo išreikštas Dievo atvaizdas. Visame likusiame skyriuje kalbama apie tai, kad Jis buvo aukščiau už Angelus, aukščiau už visas jėgas. Angelai garbino Jį. Paulius stengėsi išaukštinti Jį.

116 Taigi, aš noriu pabandyti. . . Jeigu nepasistūmėsiu toliau šito, visa kita yra tik Kristais išaukštinimas. Tai, ką Paulius čia sako, panašiai kaip 11-me skyriuje, ir visos kalbos apie pasaulį. Jis pasakė: „Kuriam—kuriam Angelui Jis pasakė: „Tu esi Mano Sūnus, šiandien Aš pagimdžiau Tave?““ Suprantate?

117 „Pasaulio pabaigoje, jie pražus. Pasaulis pražus. Bet. . . Ir visi pasaulio dalykai pražus. Jis sulankstys juos kaip drabužį. Jie bus pasenę, susisukę ir išnykę. „Bet Tu išliksi. Tu liksi per amžius. Tu esi Mano Sūnus. Šią dieną Aš pagimdžiau Tave ir niekada nepražūsi, sėdėdamas Didybės dešinėje““.

Ką reiškia *dešinė ranka*? Ne tai, kad Dievas turi dešinę ranką, ir kažkas sėdi toje pusėje. *Dešinė ranka* reiškia „jėgą ir valdžią“, turi visą valdžią Danguje ir žemėje. Ir visi Dangūs ir žemė yra sukurti per Jį.

118 Taigi, kas yra šis didis Vyrukas, šis didis Žmogus, Kristus? Čia, Dievas Tėve, Sūnuje ir Šventojoje Dvasioje, tai ne. . . Tai trejybė, bet Tai ne žmonių trejybė. Tai, vieno Dievo tarnystės trejybė.

119 Jis buvo Tėvas, vedantis Izraelio vaikus. Tai buvo Jo tarnystė, didysis Jehova Tėvas. Ir Jis gyveno žemėje, pavadintas Sūnumi. Ir dabar Jis gyvena Savo Bažnyčioje, pavadintas Šventąja Dvasia. Ne trys Dievai; vienas Dievas trijose tarnystėse: Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia.

Žmonės bando padaryti iš Jo tris skirtingus Dievus, Dievas Tėvas. Štai kodėl žydai, jūs niekada negalėsite, jūs niekada nepateiksite to žydui, ne, tai ten. Jis negali. Jis turi įsakymą, kad, „Aš esu vienas Dievas“. Yra tik vienas Dievas.

120 Afrikoje jie krikštija trimis skirtingais būdais: vieną kartą jie krikštija už Tėvą ir vieną kartą - už Sūnų, ir vieną kartą - už Šventąją Dvasią. Apaštalinio Tikėjimo misijoje jie krikštija tris kartus veidu į priekį, į Jo mirtį. Tai, ką jie vadina Pilnąja Evangelija Vakarų pakrantėje, ar Rytų pakrantėje, krikštija tris kartus atgal, pasakė, Jis. . . į Jo palaidojimą.

Ir jis pasakė: „Kai Jis mirė, Jis pasilenkė į priekį“.

¹²¹ Kitas sakė: „Palaukite. Jūs laidojate žmogų gulintį ant nugaros“. Tiesiog smulkios techninės detalės, kai, jie abu yra neteisūs; abu neteisūs, pagal Raštą.

Tai yra Urimas ir Tumimas. Tai viską išsprendžia.

¹²² Taigi, čia, ši vakarą, tiesiog įsivaizduokime tai ir pažiūrėkime, kaip—kaip tai atrodo. Čia tai yra, jei norite pamatyti. Per visus, savo, kaip tarnautojo, maždaug dvidešimt penkerius metus, aš nagrinėjau tai. Ir aš dažnai susimastydavau apie dovanas bažnyčioje. Kas yra tos dovanos? Pranašystė, kalbėjimas kalbomis, kalbų aiškinimas, Dieviškas apreiškimas ir taip toliau, visa tai ateina per Kristų.

¹²³ Dabar pažvelkite. Kristus yra visko Galva. Jis yra Bažnyčios Galva. Ar jūs kada nors matėte didelį deimantą? Didžiulis deimantas, kuris yra teisingai apdirbtas, nuo jo yra atkertamos nedidelės atplaišos, atkirstos nuo jo. Dėl to deimantas yra teisingas. Kam tos atplaišos? Tikras deimantas, tuo būdu, kaip jis išdirbamas, jis būna sudaužytas; tikras deimantas, kai jis randamas.

Aš buvau Kimberlyje. Jūs, daugelis iš jūsų, kurie girdėjote, kad gatvėje galima rasti deimantus, teisingai. Bilis ir aš, ir ponas Bosvortas. Kimberlio deimantų kasyklų prezidentas, paėmė . . . Jis buvo mano tvarkos prižiūrėtoju, ten susirinkime. Ir jie mus nuvežė. Ir tik iš . . . Jie kasė juos maždaug, o, apie septyniolika šimtų pėdų po žeme. Juos iškasa, mėlynas akmuo, didelis mėlynas, kaip tas melsvas akmuo, kurį gauname palink čia. Ir tuos vietinius gyventojus, jie nuleidžia juos į septyniolikos šimtų pėdų gylį po žeme, kad išlaikytų kainą. Jeigu jūs nueitumėte ten prie upės, jie saugo juos šimtus mylių. Jis pasakė, paimkite du dešimties galonų kibirus ir pripilkite juos, pilnus smėlio, ir jeigu galėtumėte grįžti su jais namo, jūs taptumėte multimilijonieriumi, nes ten būtų tiek daug deimantų. Bet jie turėjo dirbti ir kasti juos, kad išlaikytų jų kainą.

¹²⁴ Taigi, deimantas, kai jis pasirodo, jis yra tiesiog didelis, lygus, apvalus, tarsi stiklo gabalėlis. Yra mėlynas deimantas, juodas deimantas, smaragdas ir skaidrus deimantas, baltas deimantas. Bet kai jis pasirodo . . . Tuomet, kai jis pagaminamas ir pradedamas naudoti, yra dalis deimanto, kurią jis praranda. Ir nuo jo turi būti atskeltos tos atplaišas. Atskelia nedideles atplaišas, nes, kai jis patenka į tiesioginę šviesą, štai *taip*, jis pradeda spindėti. Atplaišos, štai kas sukuria spindesį, tuo būdu, kaip jos nuskeltos. Jis nušlifuojamas, aptašomas, ir tuomet, po apdirbimo, jis pradeda spindėti. Ir vienas skleidžia žalią šviesą, kitas skleidžia mėlyną šviesą, ir galbūt kitas - smaragdinę šviesą, ir raudoną šviesą. Ir iš jo sklinda skirtingos šviesos, tarsi vaivorykštės spalvos. Jie tai vadina „ugnis deimante“.

¹²⁵ Taigi, kiekviena iš šių šviesų vaizduoja dovanas. Bet, tik Kristus yra Deimantas. Jis buvo Tas, Kuris atėjo ir buvo

sumužtas, sužeistas ir aptašytas, kad Jis galėtų atspindėti Save kaip Šviesą pasauliui. Jis yra tas Pagrindinis Deimantas.

126 Ar galite įsivaizduoti, kad dar prieš atsirandant žemei, dar prieš atsirandant šviesai, prieš atsirandant žvaigždei, dar prieš kam nors atsirandant? Ten tryško Didis Dvasios Šaltinis, ir iš to Šaltinio atėjo tyriausia meilė, kadangi ten negalėjo ateiti niekas kitas, kaip tik meilė. Taigi, ką mes šiandien vadiname meile, tai yra iškreipta meilė. Bet kai tik mes gauname esmę, ar truputį tos meilės savyje, tai pakeičia visą mūsų nuomonę.

127 Tuomet iš ten teka dar viena srovė, iš šio pagrindinio Šaltinio, Deimanto, ir tai buvo pavadinta teisumu, absoliučiu teisumu. Taigi, dėl šios priežasties mes turėjome turėti įstatymą. Dėl šios priežasties įstatymas turi turėti teisumą. Jeigu įstatymas neturi teismo, tai įstatymas nieko gero neduoda. Ir kai buvo paskelbtas nuosprendis pagal įstatymą, kuris atneša mirtį, ir nėra nė vieno, kuris galėtų sumokėti už bausmę, išskyrus Patį Dievą. Ir Jis sumokėjo už bausmę, mūsų mirties bausmę, ir prisiėmė ant Savęs mūsų nuodėmes, kad mes per Jį galėtume tapti Dievo teisumu.

128 Taigi, kai išėjo šios didingos Šviesos ar didingi Dvasios spinduliai: meilė, ramybė, Tai - visa, kas ten buvo. Nebuvo jokios kančios. Nebuvo jokios—jokios neapykantos, nei pagiežos; tai negalėjo ateiti iš šio Šaltinio. Tai buvo Jehova. Tai buvo Jehova Dievas. Ir dabar, kaip teologai tai vadina, iš To išėjo teofanija, kuri Rašte buvo pavadinta „Logos“, Logos, kuris išėjo iš Dievo. Tai sunku paaiškinti, bet Tai buvo Dievo dalis.

129 Taigi, štai kas atsitiko. O! Atsiprašau. Aš—aš—aš tiesiog patenku į tai, tiesiog ten, tiesiai ten, kur man tai patinka. Suprantate? Logos, ir šis didis Šaltinis, šis didis Dvasios Šaltinis, kuris neturėjo nei pradžios, nei pabaigos; ši didi Dvasia pradėjo formuotis, kūrinijoje, ir Logos, kuris išėjo iš Jo, buvo Dievo Sūnus. Tai buvo vienintelis matomas pavidalas, kurį turėjo Dvasia. Ir Jis buvo teofanija, kas reiškia - kūnas, ir kūnas buvo panašus į žmogų.

130 Mozė Jį matė, kai Jis praėjo pro . . . šalia—šalia uolos. Ir jis pažvelgė į Jį, pasakė: „Tai atrodo, kaip žmogaus nugara“.

Tai tokios pat rūšies kūnas, kurį mes gauname, kada mirštame čia. „Jei ši žemiškoji palapinė suirs, mūsų jau laukia kita“. Tai buvo Jis. Ir tai buvo teofanija, kuri buvo Dievo Sūnus. Tas Sūnus, tas Logos, tapo kūnu, nes mes buvome tame kūne. Ir teofanija, Logos, tapo kūnu, čia, tarp mūsų, ir Jis buvo ne kas kita, kaip gyvenamoji vieta, nes visas tas Šaltinis gyveno Jame. O, ar jūs matote tai? Štai Jis. Tai buvo Tas, kuris. . .

131 Pažvelkite čia. Atsiverskime dabar labai greitai Hebrajams 7-ą skyrių, tiesiog minutėlę, pratęsimui, Dievui leidus. Pažiūrėkime, kaip visa tai čia atrodo. Abrahamas!

Kiek mes turime laiko? Turime dešimt minučių. Gerai. Mes paimsime tai, tuomet užbaigsime sekanti, sekanti, ar sekmadienį, Viešpačiui leidus.

¹³² Abrahamas grįžo sumušęs karalius.

Nes šis Melkizedekas, Salemo karalius, . . .

Kiek iš jūsų žino, kur, kas, koks buvo Salemas? Jeruzalė.

. . . Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigaikštis, kuris sutiko Abrahamą, kai jis grįžo, sumušęs karalius, ir palaimino jį;

Klauskite.

Taip pat kuriam Abrahamas davė nuo visko dešimtąją dalį; išvertus pirmiausia esąs teisumo Karalius, . . . o paskui ir Salemo Karalius, tai yra taikos Karalius;

Be tėvo, be motinos, be kilmės, neturintis nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos; . . .

¹³³ Karalius atėjo iš Salemo, sutiko Abrahamą, grįžtantį iš karalių žudynių. Ir šis Karalius neturėjo nei tėvo, nei motinos, neturėjo nei dienų pradžios, nei gyvenimo pabaigos. Ką sutiko Abrahamas? Taigi, pagalvokite. Jis neturėjo tėvo; Jis neturėjo motinos. Jis niekada neturėjo laiko, kada Jis prasidėjo, ir niekada neturės laiko, kada Jis baigsis, taigi, tas pats Salemo karalius turi gyventi ir šiandien. Amen. Jūs suprantate tai? Tai buvo ta teofanija, kuri buvo tas Dievo Sūnus. Koks Salemas? Ta Jeruzalė, kuri yra Viršuje, kurios ieškojo Abrahamas, būdamas palaimintas, rado, bandė surasti Miestą, kurio Statytojas ir Kūrėjas buvo Dievas. Jis klajojo avių ir ožių kailiais, klajojo visur, skurdžius, klajojo ir ieškojo Miesto, kurio Statytojas ir Kūrėjas buvo Dievas. Ir jis sutiko Salemo karalių, ateinantį jo pasitikti, ir jis atidavė Jam dešimtą dalį iš viso grobio. Amen. Tai Jis. O, broli Graham, tai buvo Jis. Tai buvo Jis.

Abrahamas vėl Jį matė. Viena dieną jis sėdėjo palapinėje. Jis pažvelgė ten, į artėjančius, ir jis pamatė ateinančius tris vyrus.

¹³⁴ Žinote, krikščionis turi kažką tokio, kad jis pažįsta Dvasią, kai jis pamato Tai. Kai jis. . . Jis tiesiog žinojo tai. Tame tiesiog yra kažkas Dvasinio. Dvasiniai dalykai atpažįstami Dvasiškai. Žinote. Taip, jis tiesiog gali papasakoti tai, jeigu jis yra iš tikrųjų gimęs. „Mano avys pažįsta Mano Balsą“.

¹³⁵ Ir jis tiesiog žinojo, kad ten kažkas buvo. Jis išbėgo ir pasakė: „Įeik, mano Viešpatie. Atsisėsk. Sustok trumpam. Aš atnešiu truputi duonos ir įdėsiu į Tavo ranką. Aš nuplausiu Tavo kojas. Pailsėk, tuomet toliau galėsi tęsti Savo kelionę, nes Tu—Tu atėjai aplankyti manęs“. Ten, nederlingoje žemėje, pasirinkęs sunkų kelią, kelią su nedaugeliu Viešpaties paniekintųjų.

Tuo tarpu Lotas gyveno turtuose, sūnėnas, esantis ten, bet jis gyveno nuodėmėje. Štai prie ko dažniausiai priveda turtai, - prie nuodėmės.

136 Taigi Abrahamas atsivedė Juos, tuo laiku atnešė vandens ir jis nuplovė Jų kojas. Jis nubėgo į veršidę, paėmė iš bandos riebę veršelį ir papjovė jį; atidavė jį savo tarnui, kad paruoštų. Ir pasakė: „Sara, užminkyk teslą“.

Jūs žinote, ką reiškia užminkyti, ką tai reiškia. Žinote, mama turėjo seną, panašų į pleišta, ji turėjo statinaitėje su miltais. Ar jūs kada nors matėte tokį, su sieteliu? Ir ten jūs turėdavote pleišta, kuriuo jūs sužerdavote miltus, žinote; ir pasidaro štai *toks* sunkus, ir tarsi sužerdavote per jį. Aš daug kartų mačiau, kaip mama tai darė, pleištas, buvo toks apvalus daikčiukas su užtrauktu ant jo sietu. Ji suberdavo iš viršaus miltus ir štai *taip* perleisdavo per sietą, jūs žinote, ir štai *taip* padaužydavo iš visų pusių. Paskui imdavo pleišta ir sužerdavo juos aplink, štai *taip*, kad viskas išbyrėtų. Ir tai, kada mums reikėdavo eiti, kad sumaltų mūsų miltus sename malūne; ir didelis senas girnų akmuo, žinote, sunkus, pagamindavo tikrą kukurūzų duoną. Pavalgę jos, jūs galėdavo visą dieną pjauti rąstus.

137 Taigi, tuomet pasakė „Kuo greičiau užmaišyk teslą. Ir greitai, iškepk keletą paplotėlių čia ant židinio“. Ir jie pamelžė karvę ir atnešė šiek tiek pieno. Ir jie sumušė jį, ir padarė sviesto. Paskui jie nuejo ir papjovė veršį, paėmė šiek tiek mėsos ir jie iškepė tą mėsa. Atnešė pasukų, kukurūzų duonos, ir atnešė sviesto, kad užteptų jį ant karštų kukurūzų paplotėlių. O, tai tikrai gerai. Ir jie ten užtepė visa tai. Ir jis išnešė tai ir padėjo prieš šiuos tris Vyrus.

138 Ir kol Jie valgė, Jie vis žiūrėjo į Sodomos pusę. Ir po kurio laiko, Jie atsistojo ir pradėjo eiti tolyn. Ir Jis pasakė: „Abrahamas . . .“ Tarė: „Nepaslėpk šito nuo manęs“.

139 „Aš negaliu slėpti nuo tavęs tai, ką Aš ruošiuosi padaryti. Aš einu ten. Sodomos nuodėmės pasiekė Mano ausį“.

Kas buvo tas Vyras? Visi Jo drabužiai dulkėti ir sėdėjo ten, ir valgė veršiuko mėsa, ir gerė karvės piena, ir valgė kukurūzų paplotėlius su sviestu. Kas tas keistas Vyrukas? Du, ar Trys, sėdėjo ten. Visi Jo drabužiai dulkėti. O, taip, „Mes iš tolimos Šalies“. Taip, labai tolimos. Ir taigi Jis pasakė . . . Na, kas Jie buvo?

140 Jis pasakė: „Aš negaliu nuslėpti nuo Abrahamo, žinodamas, kad jis yra žemės paveldėtojas“. Amen. „Aš atskleidžiu Savo paslaptis, - kitais žodžiais, - tiems, kurie yra žemės paveldėtojai“. Štai kur šiandien turėtų būti Bažnyčia. Teisingai. Įsivinkite Dievo paslaptis, žinokite, kaip laikyti save, kaip elgtis ir ką daryti, kaip vaikščioti ir kaip gyventi. Mes esame žemės paveldėtojai. Teisingai. Jis apreiškia Tai jums, nes Jis nenori nieko nuslėpti. Štai kodėl mes stebime, kaip įvyksta šie dalykai.

Pasaulis sako: „O, tai krūva fanatizmo“. Tegul jie tai kalba. Žemės paveldėtojas žino šiuos dalykus. [Tuščia vieta juostoje—Red.]

... nes jie bus vadinami Dievo vaikais.

Palaiminti yra romieji, nes jie paveldės žemę.

Jis leidžia jiems sužinoti Savo paslaptis, apreiškia jiems tai, parodydamas jiems, ką reikia daryti ir kaip gyventi, atsižadant pasaulio dalykų; vaikstant dievobaimingai ir gyvenant dievobaimingai, šiame dabartiniame pasaulyje, vaikstant kartu su Juo. Tegul pasaulis kalba, ką tik jie nori.

141 Taigi Jis pasakė: „Aš negaliu nuslėpti tai nuo Abrahamo, žinant, kad jis yra žemės paveldėtojas. Bet, - Jis pasakė, - Aš einu ten sunaikinti Sodomos. Aš einu ten“.

142 „Ką tu ketini daryti, Pone? Iš kur Tu esi? Apie ką visa tai?“

143 Ateik ir sužinok, Jis tarė: „Ir dar vienas dalykas, Abrahamai, tu dvidešimt penkerius metus laukei šio pažado, kurį Aš tau daviau. Tu dar prieš dvidešimt penkis metus paruošei dėl šito kūdikio visokius vystyklus, gnybtukus ir visa kita. Tu iki šiol laukei Manęs. Taigi, Aš aplankysiu tave, tiesiog kitais metais šiuo laiku, pagal numatytą gyvenimo laiką, sekantį mėnesį Aš busiu su tavimi“.

144 Ir Sara, buvo grįžusi į palapinę. Ir šitas Žmogus buvo atsukęs Savo nugarą į palapinę, kalbėjosi su Abrahamu, štai *taip*. Ir Sara nuėjo: „Fju!“

145 Jis pasakė: „Kodėl Sarah juokiasi?“ Ho-ho-ho! Kaip dėl šito? Tai buvo visai nebloga telepatija, ar ne? „Kodėl Sarah juokiasi?“

Sara atsakė: „Ne. Aš niekada nesijuokiau“.

146 Pasakė: „O, taip, tu juokeisi“. Ji buvo išsigandusi. Ji drebojo. Kas gi buvo šis, galintis žinoti, ką ji darė ten už nugaros, palapinėje? Tai buvo Tas pats Dievas, kuris yra šiandien su mumis. Tas Pats. Jis viską apie tai žino. Suprantate? Jis tiesiog apreiškia tai, kai jums to reikia. Suprantate?

147 „Iš ko tu juokiesi?“ Suprantate, atsukęs į ją Savo nugarą. Biblijoje patvirtinta tai, kad: „Jo nugarą buvo atsukta į palapinę“. Bet, Jis žinojo tai. „Kad ji, ten už nugaros, *tai* daro?“ Jūs suprantate? Taigi, Jis pasakė: „Aš aplankysiu tave“.

148 Kas gi yra ši keistas Vyrukas? Jūs žinote, kas nutiko? Jis išėjo iš ten ir dingo. Ir Biblijoje pasakyta, kad Tai buvo Visagalis Dievas, Jehova, tas didis Šaltinis, ta Teofanija, tas Logos.

149 Vienas pamokslininkas prieš kurį laiką pasakė man, paklausė: „Broli Branhamai, juk jūs iš tikrųjų negalvojate, kad tai buvo Dievas, ar ne?“

150 Aš atsakiau: „Biblijoje pasakyta, kad tai buvo Dievas, Elohimas“. Kur, Jis buvo Visagalis Dievas, El Šadai, teisingai, Stiprybės Teikėjas, Įvykdytojas. Amen.

151 O, aš jaučiuosi religingas! Pagalvokite apie tai. Štai, Jis yra. Taigi, aš jums parodysiu, Kas Jis yra čia, tuomet jūs pamatysite, kas yra Sūnus. Tai buvo Jėzus, prieš Jam turint žmogaus Vardą „Jėzus“.

152 Stovėjo ten, tą dieną prie šaltinio. Ir jie visi gėrė, žinote, ir „Turėdami vandenį, kuris buvo dykumoje“, ir panašiai. Jis pasakė . . . Jie valgė maną ir visa kita. Jie sakė: „Mūsų tėvai valgė maną tyrlaukiuose, keturiasdešimt metų“.

153 Jis pasakė: „Ir jie, visi iki vieno, mirė“. Tarė: „Aš esu Gyvybės Duona, kuri ateina iš Dievo, iš dangaus. Kas valgo šią Duoną, niekada nemirs“.

154 Sakė: „Na, mūsų tėvai gėrė iš Dvasios, iš dvasinės Uolos, kuri buvo tyrlaukiuose, kuri sekė paskui juos“.

155 Jis pasakė: „Aš esu ta Uola“. Šlovė! Švento Jono, 6-as skyrius.

„Na, - jie pasakė, - ką?“

„Taip. Teisingai“.

156 „Na, - jis pasakė, - Tu esi . . . Tu dar neturi nė penkiasdešimt metų“. Žinoma, dėl Savo darbo Jis atrodė šiek tiek vyresnis, bet Jam buvo tik trisdešimt. Pasakė: „Tu esi žmogus, kuriam ne daugiau kaip penkiasdešimt metų, ir sakai, kad matei Abrahamą, kuris jau aštuonis ar devynis šimtus metų yra miręs? Dabar mes žinome, kad tu esi demonas“.

157 Jis tarė: „Pirmiau, negu buvo Abrahamas, AŠ ESU“. Štai Jis. Kas buvo AŠ ESU? Amžinas Vardas visoms kartoms. Tai buvo . . . tas Ugnies Stulpas degančiame krūme: „AŠ ESU, KURIS ESU“. Štai Jis buvo, ta Teofanija, kurią Jis padarė čia, pavadintas Dievo Sūnumi, AŠ ESU, Jehova.

158 Tomas pasakė: „Viešpatie, parodyk mums Tėvą, ir tai mus patenkins“.

159 Atsakė: „Aš jau tiek laiko su jumis, ir jūs vis dar Manęs nepažįstate?“ Pasakė: „Kai jūs matote Mane, jūs matote Tėvą. Kodėl sakote: ‚Tu parodyk mums Tėvą?‘ Aš ir Tėvas esame Viena. Mano Tėvas gyvena Manyje. Aš esu tik palapinė, pavadinama Sūnumi. Tėvas gyvena Manyje. Ne Aš darau darbus, tai Mano Tėvas, kuris gyvena Manyje. Jis daro darbus, ne Aš“.

160 Taigi, vėl, stovėdamas ten, Mozė matė Jį, Jo dalį iš nugaros, pasakė: „Atrodė kaip žmogaus nugara“, - Logos, kuris išėjo iš Dievo.

161 Kas tada nutiko? Tai buvo Dievas. Ir priežastis, dėl ko Jis iš Logos tapo kūnu . . . Kas . . . ? Kaip jūs . . . ? Kas nutiko? Prieš penkias minutes iki šito, Jis buvo . . . Jis buvo Logos. Bet ką Jis padarė? Jis tiesiog ištiesė ranką . . .

162 Taigi, mūsų kūnai susideda iš šešiolikos įvairių žemės elementų. Mes tai žinome. Jis sudarytas iš potašo, ir—ir ir šiek

tiek kalcio, ir—ir naftos, ir kosminės šviesos, ir atomų, ir taip toliau. Viskas sudėta kartu ir sudaro šį kūną, kilusį iš žemės dulkių. Jūs valgote maistą. Kai jūs valgote maistą, jis virsta . . . iš dulkių, ir jis ateina iš dulkių, ir tiesiog—tiesiog vystosi toliau. Jūsų kūnas, kiek tai susiję su jūsų kūnu, niekuo nesiskiria nuo arklio, ar nuo karvės, ar nuo ko nors kito. Tai tebėra tik kūnas.

¹⁶³ Ir, vaikinė, jūs šlovinate kūną; bet ta dvasia turi ten sielą, mano broli. Teisingai. Bet jūsų kūnas yra tik žemės dulkės, kaip ir gyvūno. Jūsų kūnas lygiai toks pat, kaip ir gyvūno. Ir jeigu jūs geidžiate kūno ir to, ką jūs matote, geidžiate moterų, geidžiate visų šių įvairių dalykų, tai vis dar gyvūnas. Teisingai. Tai tiesa. Jūs neturėtumėte to daryti. Dievo Dvasia ves jus ir pastatys jus į aukštesnį dvasinį lygį nei šis. Visiškai teisingai.

¹⁶⁴ Taigi, ir štai, ten stovi ši didinga Teofanija. Ką . . . Tas didysis Dievas Jehova, jūs žinote, ką Jis pasakė? Jis tiesiog ištiesė ranką ir paėmė saują atomų, paėmė truputi šviesos ir pabėrė juos štai *taip*, nuėjo, „Fju“, kūnas, ir tiesiog įžengė tiesiai į jį. Štai ir viskas.

¹⁶⁵ Pasakė: „Ateik čia, Gabrieli“, tas didis Archangelas. Nuėjo, „Fju“. „Įžengė į jį“.

¹⁶⁶ „Ateik čia, Mykolai“, Angelas, esantis Jam iš dešinės. „Fju“. Nes . . . „Tu įženk į jį“.

¹⁶⁷ Dievas ir du Angelai, atėjo čia žmogaus kūne, ir gėrė karvės pieną, valgė sviestą padarytą iš pieno, ir valgė kukurūzų duoną, ir valgė veršiuko mėsą. Du Angelai ir Dievas. Taip sakoma Biblijoje. Tai Melkizedekas, kurį sutiko Abrahamas, ateinantis po karalių žudynių. Tai Dievo Sūnus.

¹⁶⁸ Eikite toliau, čia Hebrajams, 7-ame skyriuje, sakoma: „Bet panašus į Dievo Sūną“. Štai Jis. Jis viską sukūrė per Jį. Ir Jis išėjo ten, ir tiesiog vėl pakeitė tas dulkes tiesiai atgal į dulkes, ir sugrižo tiesiai į Šlovę.

¹⁶⁹ Ir Angelai, kai tik Jie išlaisvino Lotą ir poniją Lot, o ji vis dairėsi atgal. Jis pasakė, liepė jiems daugiau to nedaryti. Ir Jie sugrižo tiesiai į—į Dievo Akivaizdą.

¹⁷⁰ Taigi, kokią didelę viltį mes turime šiame didžiame Tikėjime, kuriam mes tarnaujame šį vakarą! Gyvasis Dievas, Jehova, Ugnies Stulpas, yra su mumis. Pasirodo Savo jėgoje ir veikime, ir išaukština . . . Leido jiems padaryti Jo Nuotrauką, tas pats Jehova. Dievo Sūnaus, kuris atėjo iš Dievo, sugrižo atgal pas Dievą ir amžinai gyvena Savo Bažnyčioje. Štai Jis.

¹⁷¹ Mūsų vardai Jo Knygoje, su Jo Paties priesaika, nes nėra nė vieno didingesnio, kuo Jis galėtų prisiekti, kad Jis prikels mus paskutiniąją dieną. „Kas valgo Mano kūną ir geria Mano kraują, tas turi amžinąjį Gyvenimą, ir Aš prikelsiu jį paskutiniąją dieną. Kas ateina pas Mane, Aš jokiū būdu neatstumsiu. Kas klauso Mano Žodžio ir tiki Tą, kuris Mane siuntė, turi amžinąjį

Gyvenimą ir niekada nepateks į pasmerkimą, bet yra perėjęs iš mirties į Gyvenimą“.

172 Tas Pats gali tiesiog ištiesti ranką ir paimti saujelę kalcio ir potašo, nueiti, „Fju“, štai ir vėl. Ir mano vardas yra Jo Knygoje. Ho! Ho-ho! Kas man rūpi, kad pasikūprinę mano pečiai, kiek aš jau pasenau? Tikrai ne. Nė trupučio nejaudina.

173 Broli Maikai, vieną iš tų dienų, tebūna palaiminta tavo širdis, broli, kada nuskambės tas didis trimitas, tas garsas, ir tas Juozapas išeis. Aleliuja! Jis pasakys: „Vaikai!“ „Fju“. Mes būsime, sukurti pagal Jo panašumą; amžinai jauni, senatvę praėjo; ligos, rūpesčiai, vargai išnyko. Šlovė gyvajam Dievui!

174 Štai per ką Jis šiandien kalba, per Savo Sūnų. „Daug kartu ir įvairiais būdais praeityje Jis kalbėjo per pranašus, o šiomis paskutinėmis dienomis prakalbo per Savo Sūnų, Jėzų Kristų“. Jis kalba į kiekvieno žmogaus širdį, kurį Jis pašaukė. Jeigu jūs kada nors pajutote Jo Balsą ar girdėjote, kaip Jis beldžiasi į jūsų širdį, prašau, nenusigręžkite nuo Jo.

Pasimelskime.

175 Dangiškas Tėve, šį vakarą, mes tokie laimingi žinodami, atsiversdami šį Laišką Hebrajams, kaip Paulius kreipiasi tiesiai į Evangeliją. Jis tiesiog nepriėmė to iš girdėtų žodžių ar per išgyvenimą. Jis norėjo, kad mes žinotume, kas yra Tiesa. Ir jis sugrįžo tiesiai prie Evangelijų, ir jis... grįžo prie Senojo Testamento, prie Evangelijos, kuri buvo jiems pamokslaujama. Ir jis matė, per Senąjį Testamentą ten, visus šešėlius ir provaizdžius. Štai kodėl mes šiandien turime šią didingą Knygą Hebrajams. Ir mes matome Tai, Viešpatie, ir mums Ji patinka. Ir per amžius Ji buvo deginama, Ji buvo išsklaidyta, stengėsi Jos atsikratyti, bet Ji juda toliau, tiesiog tokia pati. Nes Tu pasakei: „Dangus ir žemė praeis, bet Mano Žodžiai nepraeis“.

176 Tuomet skeptikas pasakys: „Na, jūs pasakėte: „Paulius tai parašė“. Ne Paulius, bet Dievas, kuris buvo Pauliuje; ta kurianti Būtybė, kuri buvo Pauliuje.

177 Tiesiog kaip buvo Dovyde, kai jis pasakė: „Aš neleisiu Mano Šventajam matyti irimo ir nepaliksiu Jo sielos pragare“. Ir Dievo Sūnus paėmė tuos Žodžius iš to pranašo, ir nuėjo tiesiai į pragaro glėbį. Ir pasakė: „Sugriaukite šią šventyklą, ir Aš per tris dienas Ją atstatysiu“. Ir Jis tai padarė, nes Dievo Žodis negali neišsipildyti; kiekviena jota išsipildys. Kaip mes dėkojame Dievui už tai, už šį didingą Urimą ir Tumimą, ir žinant, kad mūsų išgyvenimai šį vakarą, Viešpatie, šviečia tiesiai čia, šioje Biblijoje! Mes esame gimę iš naujo, turime Šventąją Dvasią.

178 Brangus Dieve, jei šį vakarą čia yra vyras ar moteris, vaikas ar mergina, kurie niekada neliudijo apie tai, kaip jie galės prisikelti, jei ten nėra Gyvenimo? O, jie sako: „Aš turiu Gyvenimą“.

179 Bet Biblijoje pasakyta: „Gyvenanti malonumais yra mirusi, kol ji dar yra gyva. Jūs sakote, kad turite Gyvenimą, bet jūs esate mirę. Jūs tvirtinate, – sakoma Biblijoje, – kad turite Gyvenimą, bet jūs esate mirę. Tu sakai, kad esi turtinga ir nieko tau nereikia; bet nežinai, kad tu apgailėtina ir vargšė, nuoga ir akla, ir nežinai to“. Ir tokia ši vakarą yra bažnyčių būklė, Viešpatie. Kaip jie praleidžia tuos didžius, brangius dalykus.

Žinant, kad didis Jehova Dievas, Kuris gali padaryti tik . . . Jis pasakė: „Atneškite man tas žuvelės“. Jis turėjo paimti tą žuvį, kad—kad su ja kažką padarytų. Parodydamas, kad prisikėlimas turėjo būti kažkas, su kuo reikia kažką padaryti. Jis ne tik sukūrė žuvį, bet Jis sukūrė iškeptą žuvį ir iškeptą duoną. Ir Jis pamaitino penkis tūkstančius penkiomis žuvelėmis. . . mažais paplotėliais ir dviem žuvimis. O Viešpatie, tai buvo Jo rankose, ir Jis buvo Kūrėjas. Bet Jis turėjo turėti kažką Savo rankoje.

Dieve, te mes ši vakarą atiduosime save į Jo rankas ir pasakysime: „O Dieve, priimk mane tokį, koks aš esu. Ir kai ateis mano gyvenimo pabaiga, leisk man išeiti su šia viltimi, kuri buvo manyje, žinant, kad aš buvau gimęs iš naujo, ir Tavo Dvasia liudija manyje, ir liudija su mano dvasia, kad aš Tavo sūnus ar Tavo dukra“. Ir tą paskutinę dieną Tu prikelsi juos. Suteik tai, Tėve.

180 Ir kol mes esame palenkę savo galvas, ar atsirastų kas nors, kas pakeltų ranką, sakydamas: „Prisimink mane, broli Branhamai, maldoje. Aš noriu, kad Dievas žinotų mane, kai . . . prieš tai, kai aš paliksiu šią žemę, kad Jis tiek gerai žinotų mane, jog Jis pasakytų mano vardą. Ir aš atsakyčiau“. Telaimina jus Viešpats, sūnaui. Telaimina Dievas jus ir jus; ir jus ponias. Dar kas nors? Tiesiog pakelkite savo ranką. Sakykite: „Pasimelsk už mane, broli Branhamai“. Štai ką mes padarysime. Telaimina jus Dievas, jauna ponias. Tai gerai.

181 Taigi, kol jūs palenkę galvas, meldžiatės, aš sudainuosiu šios dainos kupletą:

Netrokšk šio pasaulio tuštybės turtų,
Kurie taip greit išnyksta,
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Jie niekada nepraeis!

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

182 Kol ji dabar groja, ir jūsų galva palenkta, ar ištiesite savo ranką aukštyn ir pasakysite: „Taip, Viešpatie, štai mano“? Ką tai padarys? Tai parodys, kad jūsų dvasia, jummyse, priėmė sprendimą. „Aš noriu Tavo rankos, Viešpatie“. Telaimina tave Dievas, mergaite. „Aš pakelsiu savo ranką“. Telaimina tave Dievas, mergaite, štai čia. Gerai, mieloji. Dievas, žinai,

džiaugiasi matydamas jus tai darant. „Leiskite mažutėliams ateiti pas Mane“.

¹⁸³ „Aš noriu, Dieve, kad Tu paimtum mane už rankos. Ir tą dieną aš noriu būti Tavo rankoje; tuomet, kai Tu pakviesi – aš ateisiu“. Taip, kaip buvo Lozorius. Telaimina jus Dievas, sese.

Kai mūsų kelionė bus baigta,
Jei Dievui tu buvai ištikimas,
Šviesius ir puikius namus Šlovėje,
Tavo sužavėta siela pamatys.

Tuomet, ką jūs dabar darysite?

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

¹⁸⁴ Dangiškasis Tėve, pakilo kelios rankos, šiame nedideliame susirinkime ši vakarą, kurie nori šiandien laikytis už Tavo nekintančios, Amžinos rankos. Žinant, kad tai, kas patikėta Tau. . . Tu pasakei: „Aš. . . Visi, kuriuos Man davė Tėvas, ateis pas Mane, ir nė vienas iš jų nebus prarastas. Ir Aš prikelsiu juos paskutinę dieną. Niekada nepražūs, niekada nepateks į teisumą, bet turi Amžinąjį, Amžinąjį Gyvenimą“. Ir yra tiktai vienas Amžinas Gyvenimas. Kuris ateina tik iš Dievo. Tai yra Dievas. Ir mes tampame Dievo dalimi, tiek, kad mes esame Dievo sūnūs ir dukterys. Kai mes turime savyje Dievo Dvasią, mes mąstome kaip Dievas. Mes galvojame apie teisumą ir šventumą, ir mes stengiamės gyventi taip, kad patiktume Jam.

¹⁸⁵ Suteik, Viešpatie, kad tokios rūšies Gyvenimas įeitų į kiekvieną žmogų, pakėlusį savo ranką. Ir tie, kuriems derėjo pakelti ranką, bet nepakėlė, aš meldžiu, kad Tu būtum su jais. Suteik tai, Tėve. Ir kai baigsis kelionė, baigsis gyvenimas, te mes tą dieną įeisime į ramybę, su Juo, kur mes niekada nebūsime seni, niekada nesirgsime, niekada neturėsime problemų. Iki tol, išlaikyk mus džiugius ir laimingus, šlovinančius Jį, nes mes prašome to Jo Vardu. Amen.

¹⁸⁶ Dabar, visi jūs, tikintieji, tiesiog pakelkime savo rankas ir sudainuokime šį priedainį.

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Laikykis nekintančios Dievo rankos!
Dėk viltis į Amžinus dalykus,
Laikykis nekintančios Dievo rankos!

¹⁸⁷ Dabar niūniuokime tai. Kol jūs tai darote, savo kaimynui pasakykite: „Telaimina tave Dievas, kaimyne“. Paspauskite kam nors ranką, kas sėdi šalia jūsų. „Telaimina tave Dievas“. Dabar iš abiejų pusių. Iš abiejų pusių, paspauskite rankas. „Telaimina tave Dievas, kaimyne. Dievas tebūna su tavimi“. „Dėk viltis į Amžinus dalykus“.

Dokai, aš žinau, kad tu esi čia, broli. Aš žinau, kad tu senokai buvai čia, broli Nevilai.

Kai ši kelionė bus baigta,
 Viena iš tų dienų, tai įvyks.
 Jei Dievui mes buvome ištikimi,
 Mes pamatysime brolių Siuvarą.
 Šviesius ir puikius namus Šlovėje,
 Tavo sužavėta siela pamatys.
 Laikykis nekintančios Dievo rankos!
 Man patinka šis šlovinimas, po pamokslo.
 Laikykis nekintančios Dievo rankos!
 Dėk viltis į Amžinus dalykus,
 Laikykis nekintančios Dievo rankos!
 Laikas sparčiai slenka,
 Nieko nėra nepajudinamo, kas išstovės,
 Dėk viltis į Amžinus dalykus,
 Laikykis . . .

Pažvelkime dabar į Jį, tą Neregimąjį, mūsų tarpe, ir tiesiog šlovinkite Jį dabar, kai mes dainuojame.

Laikykis nekintančios Dievo rankos!
 Laikykis nekintančios Dievo rankos!
 Dėk viltis į Amžinus dalykus,
 Laikykis nekintančios Dievo rankos!
 Ramybė! Ramybė! Nuostabi ramybė,

Tiesiog šlovinkite Jį dabar.

Nusileidžia . . .

Pamokslas baigėsi. Tai šlovinimas.

Amžiams užvaldyk mūsų dvasią, aš meldžiu,
 Begalinėse meilės bangose.

Tiesiog maudykitės Jame.

Ramybė! Ramybė! Nuostabi ramybė,
 Ateinanti iš . . .

Tas didis Šaltinis, Jis atsiveria.

. . . viršuje;
 Amžiams užvaldyk mūsų dvasią, aš meldžiu,
 Begalinėse meilės bangose.

Ar tai tiesiog nedaro kažko?

. . . Nuostabi ramybė,
 Nusileidžianti iš mūsų Tėvo, Viršuje;
 Amžiams užvaldyk mūsų dvasią, aš meldžiu,
 Begalinėse meilės bangose.

Argi Tame nėra kažko tokio, tiesiog puikaus ir mielo?

¹⁸⁸ Įdomu, ar čia yra sergantis asmuo, norintis, kad už jį pasimelstų su patepimu. Jeigu yra, tiesiog pasirinkite sau vietą. Tai moteris ten neįgaliojo vežimėlyje? Tegu ji ten taip ir pasilieka. Aš prieisiu ir pasimelsiu už ją. Jai nereiks keltis iš vežimėlio. Kitas?

O, argi jums nepatinka ši tarnavimo dalis? Kas iš jūsų jaučia, tiesiog žino, kad Dievo Būvimas yra čia? Štai apie ką aš kalbu. Tas pats . . . Jūs tiesiog jaučiate, kaip . . . Kiek iš jūsų jaučiate, kad tiesiog galėtumėte šaukti? Taigi, leiskite tiesiog pamatyti tai. Toks jausmas, kad kažkas jūmyse tiesiog nori garsiai šūkauti. Suprantate?

Tai ramybė! Ramybė! Nuostabi ramybė,
Nusileidžianti iš Tėvo, Viršuje;
Amžiams užvaldyk mūsų dvasią, aš meldžiu,
Bėgalinėse meilės bangose.

Apšviesk mane,

¹⁸⁹ Kol mes šloviname, mes dabar ruošiamės patepti ligonius ir pasimelsti už juos. Ar neateitumėte tiesiai čia, poniai?

¹⁹⁰ Ką tai reiškia? „Tikėjimo malda išgelbės sergantįjį“. Dabar visi pasilikite maldoje, tiesiog niūniuokite šią dainą. Galvokite apie Jėzų, išgydantį ligonius.

Patepkite ją aliejumi . . . ? . . .

HEBRAJAMS, PIRMAS SKYRIUS LIT57-0821

(Hebrews, Chapter One)

LAIŠKO HEBRAJAMS SERIJOS

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba trečiadienio vakarą, 1957 m. rugpjūčio 21 d., Branhamo bažnyčioje, Džefersonvilyje, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org